

Заводний апельсин

КУПИТИ

Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD».

В 1971 році за романом Стенлі Кубрик зняв фільм, який став одним з найскандальніших в історії кіно та був забороненим у декількох країнах.

У світі далекого майбутнього підлітки шукають сенс життя у насильстві, а дорослі - у контролі за будь-яку ціну. Символом бунту стає жорстокий, харизматичний, зухвалий Алекс - хлопець, який обожнює класичну музику, молоко з наркотиками і нічні рейди зі своєю бандою. Він не знає жалю, бо для нього справжня влада - це агресія. Але держава вирішує "виправити" його. Лікування обіцяє позбавити Алекса схильності до насильства - раз і назавжди.

Розділ 1

— Ну і що далі, га?

Кароче, я, тобто Алекс, і три мої друзани — Піт, Джорджик та Бевз (і він в натуре бевзь) — сидимо в молочному барі «Бурьонка» й напружуємо наші рассудкі, мети-куючи, що нам робити зимовим вечором у холодній пільмі. Ну, хоча б не дощить.

Молочний бар «Бурьонка» — це заведеніє, де продають молоко-плюс, і ви, браття мої, мабуть, геть забули про такі заведенія й що там по чьом, бо в наші мінливі часи всі стремітельно все забувають, а газет узагалі не читають. Кароче, там продають молоко плюс дещо іще.

У них немає дозволу на продаж бухла, але закон іще не забороняє збувати всілякі нові вещества, які там додають у старе добре молоко, тож ви можете хлебтати його зі швидкометом, синтмеском чи дренкромом або іншою такою байдою і впродовж п'ятнадцяти хвилин повного ульота захоплено розглядати Господа та всіх Божих ангелів на своєму лівому черевіку, а у вашій макітрі блиматимуть мигавки й блискавки. Або можете бухнути так званого колюще-режущего молока, і вас так нехіло вштирить — просто башкі атвал. Саме таке ми й жлуктили тим вечором, із якого я почав свою розповідь.

Наші кармани повнилися баблом, тож не було жодної потреби атнімать його у вахлаїв та ізбівать старпюра в провулку і сматреть, як він плаває у калюжі власної крові, поки ми ділимо здобич на чотирьох; так само не обов'язково було зчиняти ультранасильство над тріпотливою старою вешалкою в крамниці, а потім чухрати звідти, захлинаючись реготом. Однак, як то кажуть, гроші — це ще не все.

Усі ми вдягалися за останньою модою тогодення — носили надвузькі рейтузи, чорні й облиплі, з так званою чашкою для желе, розміщеною попід ними в промежині, як для захисту, так і в якості своєрідної прикраси. У мене вона була у формі павука, у Піта — ладоні (себто долоні), у Джорджика — файна квітка, а у благуватого Бевза — фігня галіма: клоунська харя (себто мармиза). У нього взагалі ні ума, ні фантазії, ні тіні самнення — кароче, найтупіший з усіх нас. А ще ми носили піджаки по

пояс — без вилог, зате з отакеними плечима (ці накладні плечі ми називали «сажень»), тож ми ніби глузували над косим сажнем у плечах. А ще, браття мої, ми хверцювали в білуватих галстуках, що нагадували розчавлену картофеліну або картопляне пюре, по якому провели виделкою. Волосся не задовге, а на ногах важкі сапагі, зручні для ізбієній.

— Ну і що далі, га?

За стійкою бару сиділи разом три девчонкі, проте нас, парнішек, було четверо, а в нас так заведено, що один за всіх і всі за одного. Кралі теж вдягалися за останньою модою — на галавешках фіолетова, зелена й помаранчева перуки, і кожна, рахую, коштувала не менше, ніж місячна зарплатня будь-якої з цих чувіх, та й макіяж не з дешевих (себто веселки навколо гляделок і густо намазюкане помадою сасаліще). Тоді носили довгі чорні сукні, надто строгі, а на сіські дехто приколював блискучі значки з іменами: Джо і Майк абощо. Вважалося, що це парнішкі, з якими вони чпокнулись іще до свого чотирнадцятиліття. Кралі час від часу на нас позирали, і я ледь не сказав Джорджику й Піту — тихенько так, краечком рота, — що непогано було б атиметь їх по-бистренькому, залишивши недотепного Бевза поза грою: делов-то — придбесті йому пів літри біленького, цього разу зі синтмеском; однак це було не по панятіям. Бевз неймовірно потворний, як і його ім'я, але він класно дерьоца, зокрема вправно ізбіваєт ногами.

— Ну і що далі, га?

Поряд зі мною, на довгому, оббитому плюшем сидінні, що тягнулося вздовж трьох стін, сидів мущина з оскляніли-ми зенками й белькотів щось на кшталт: «Якщо з каламутних праць Арістотеля видалити цикламен, вони набудуть неабиякої розлогості». Забалдел він аснавательно, вийшов на орбіту — я в теме, пробував, як і всі інші. Проте зараз мені здається, що це средство для боягузів. Ти валяєшся та-кий, нажлуктившись цього молока, і раптом виникає ащущеніє, що це ж було вже, браття мої. Усе відіш правильно, чітко і ясно — столи, акустичні колонки, світильники, девчонок і парнішек, — і все це надзвичайно знайоме, але водночас мов уперше бачиш. Сидиш, втикаєш зором у свій чобіт або черевик, чи там ніготь, і водночас таке враження, що тебе взяли за шкірку й трясуть, мов

котяру. Трясуть, поки всю душу не витрусять. Забуваєш своє ім'я, не відчуваєш власного тіла, взагалі не усвідомлюєш себе як такого, і тобі похер, просто сидиш і дивишся, як твій чобіт, або черевик, чи там ніготь, жовтіє, стає ще жовтішим, жовкне й жовкне безперестанно. Потім — бац, таке світло, мов атомний вибух, і твій чобіт, або черевик, чи там ніготь, а то й шмат бруду на холоші перетворюється на щось велике й значне, більш грандіозне, ніж всесвіт, і ось-ось ти побачишся з Атцом Небесним, себто Богом, і раптом усе припиняється: повертаєшся назад, де був, у теперішній час, і сидиш такий із перекошеним хlebалом — хлип-хлип — нюні развесіл. Так, це прикольно, але надто малодушно. Вас послано на цей світ не лишень для того, щоби зноситися з Бо-гом. Таке може висотати з чeлавека всі жили й чесноти.

— Ну і що далі, га?

Увімкнули музон, і було таке враження, що голос певца скрізь, у різних кінцях бару, злітає до стелі, гепається на під-логу, пронизливо відлунює від стін. Крутили старий шлягер Берті Ласкі «Ти квацяєш мій макіяж». Одна із трьох чувів — та, що в зеленій перуці, — почала випинати й утягувати живіт у такт того, що вони називають музикою. Я вже аутил, як оце колюче-режущее в молоці почало мене заводити, — настав час паразмця. Тож я заквилив, мов пес:

«Гайда, гайда, гайда!» — й ударив того старигана, що сидів біля мене та щось мимрив під кайфом. Добряче так загилив йому в слухальнік, себто у вухо, а він і не відчув, сидів собі й белькотів: «Телефонуй-ну, коли задалеко до генде-делику». Нічого, прийде до тями, відчує.

— Гайда куди? — спитав Джорджик.

— Та, — сказав я, — уперед, і будь що буде, парнішкі.

Тож ми вивергнулися у безмежну зимову темень і пішли бульваром "Марганіти", звернули на Бутбі-авеню і там знайшли те, що шукали, — об'єкт для глуму, з якого розпочнеться вечірка: непевного на ногах пажилова чeловєка вчительської зовнішності, в окулярах, який ковтав морозне повітря розкритим хlebальніком. Він, тримаючи під пахвою книжки й замизкану парасольку, якраз вийшов із публічної бібліотеки, куди у ті часи заходило не так уже й багато людей.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ